

k tomu, aby Gael mohl mít lepší život. Aby mohl víc dokázat, dál to dotáhnout a žít v lepších poměrech, než jaké mě v jeho věku vždycky svazovaly, jak mi připadalo.

Jedinkrát jsem se k něčemu zapřísahal, když jsem mu zas a znovu sliboval, že se mi nic nestane, když jsem odjížděl na mise do nejnebezpečnějších míst světa, i když jsem věděl, že to možná nakonec nepřežiju. Ale ta slova nám oběma dodávala lepší pocit, i když jsme oba chápali, jak jsou prázdná a zbytečná.

Můj šťastný návrat domů se časově shodoval s Gaelovými prvními letními prázdninami na vysoké. Devět měsíců jsem prožil v emocionálním kaleidoskopu strachu, vzteku, nudy a lítosti. Když jsem viděl, jak se můj malý bratříček usilovně snaží vypadat drsně a udržet slzy pod kontrolou, okamžitě mě to přepnul zpátky do režimu ochranného staršího bratra a hodilo střemhlav zpátky do reality. Už jsem nebyl jen voják, kolečko v mašinérii války. Pohled na Gaela teď okamžitě vynesl zpátky na hladinu všechny pocity, které jsem záměrně uzavíral v sobě a ukrýval je, když jsem měl před sebou práci. Daleko dřív, než jsem čekal.

Nechal jsem mu svůj pick-up, když jsem odjížděl do pouště, a překvapil mě, když s ním dojel přes půl země a čekal na mě, jen co jsem se znovu ocitl na půdě Colorada. Nebyla to moje první ani poslední mise. Ale bylo to poprvé, co jsem se vrátil a čekal na mě někdo milovaný. Pouta k ostatním lidem jsem naschvál omezoval na minimum a udržoval co nejvolnější. Nechtěl jsem, aby na mě někdo čekal a žil jen napůl, zatímco já na nějakém bohem zapomenutém místě uhýbal před střelami a dělal vě-

ci, o kterých jsem nedokázal mluvit. Obvykle jsem i přesvědčoval bratra a babičku – jediné příbuzné, co jsem měl – aby mi dopřáli několik týdnů na dekompresi a přechod z režimu přežití do normálního, než mě přijeli navštívit nebo než jsem si sám po misi udělal výlet domů.

To, že se Gael dostavil bez ohlášení, byla jen další připomínka, že můj malý bratříček už není tak docela malý. Po pravdě řečeno, jako by o pět centimetrů vyrostl, co jsem byl pryč. Už mi málem hleděl z očí do očí, a protože jsme byli v jedné rovině, nedalo se přehlédnout vyčerpání a obavy v jeho usazených očích.

Využil jsem toho, jak jsem ho držel kolem krku, abych ho odtáhl ke svému... jeho... pick-upu. Věděl jsem, že se bude pokoušet auto mi nechat, až se rozhodne odjet, ale na to jsem nehodlal přistoupit. Potřeboval ho víc než já a pro mě bylo důležité, aby Gaelovi nikdy nic nechybělo.

„Díky, žes přijel, ale teď odtud vypadneme. Umírám hladu.“ Taky jsem chtěl týden v kuse prospat. „Nemůžu uvěřit, že jsi přijel na ceremonii návratu domů.“

Šok z toho, když jsem uviděl bratříčka v davu nadšených manželek a přítelkyň a plačících dětí, už konečně vyprchal. Kdybychom si Gael a já nebyli tolik podobní, možná bych ho úplně přehlédl, protože jsem byl naučený ignorovat bodnutí lítosti, že na mě nikdy nikdo nečekal, nikdy jsem si nepustil nikoho tak blízko k tělu, aby mi přišel naproti. Kdyby do mě jeden z kamarádů vojáků nedloubl loktem a nezamumlal: „Alvarez, není to tvůj bratr? Vypadá úplně jako ty,“ tak bych si Gaela možná vůbec nevšiml.